

čís. 12072 a ze dne 22. února 1905, čís. 2843, Glaser-Unger čís. 3488 a 2969, pak plenární usnesení nejvyššího soudu ze dne 16. května 1922, č. pres. 85/22 a rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 30. května 1922 R I 641/22, sb. n. s. čís. 1665 a 1694.) Odměny z obratu nebo-li provise z budoucích obchodů, třebaš by byly smluvenou částí požitků, za takové pevné a stálé platy pokládati nelze, zákon jich ostatně mezi stálými platy ani neuvádí a dle jich povahy ani pod pojem pevných stálých platů ani zahrnouti nechtěl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor rekursního soudu a poukazuje stěžovatelku na správné důvody napadeného usnesení s dodatkem, že šetřením, konaným k příkazu nejvyššího soudu, bylo zjištěno, že zde nejde o provisi z obratu ve smyslu vývodů dovolacího rekursu, nýbrž o provisi, která povinnému ze služební smlouvy ujednané s firmou »T.« příslušela z obchodů chladicími stroji, jež sám uzavřel, nikoliv tedy z celého obratu této firmy.

Čís. 5700.

Ve smyslu §u 216 čís. 4 odstavec druhý ex. ř. mohou býti v pořadí vymáhané pohledávky přisouzeny jen ony útraty sporu a exekuce, které jsou v době rozvrhu nejvyššího podání již určeny, nikoliv ony, které budou určeny nebo teprve vzniknou po této době.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, R I 37/26.)

Soud první stolice vyhradil knihovní věřitelce z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost 4.000 Kč ku zaplacení útrat sporu, jež vedla knihovní věřitelka proti dlužníkům ohledně knihovní pohledávky. Rekursní soud zamítl návrh knihovní věřitelky na vyhrazení 4.000 Kč, any nepoživají pořadí jistiny, ježto v den dražby nebyly ještě soudem upraveny, jak předpokládá § 216 poslední odstavec ex. ř.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Jest přisvědčiti názoru rekursního soudu, že ve smyslu §u 216 čís. 4 odstavec druhý, ex. ř. v pořadí vymáhané pohledávky přisouzeny mohou býti jen ony útraty sporu a exekuce, které v době rozvrhu nejvyššího podání jsou již určeny, nikoliv však útraty procesní a exekuční, které po této době určeny budou neb dokonce teprve vzniknou, neboť jenom útraty v době rozvrhu nejvyššího podání již určené tvoří příslušenství knihovně zajištěné pohledávky, které v pořadí jejím může dle předpisu §u 216 čís. 4 odstavec druhý ex. ř. z nejvyššího podání býti

přisouzeno. Poněvadž pak útratová pohledávka vzniká teprve výrokem soudu, kterým útraty tyto se přisuzují, a výrok tento v dotyčném sporu dosud se nestal, neexistuje dosud tato útratová pohledávka žalobkyně. V důsledcích toho nemohla také v pořadí knihovní pohledávky stěžovatelčiny žalobou vymáhané z nejvyššího podání ku krytí jejímu potřebná částka býti vyhražena. Vývody dovolání nejsou způsobilé, aby tento správný stavu věci a zákonu odpovídající názor soudu rekursního vyvrátily nebo jím otřásly.

Čís. 5701.

Nárok na náhradu škody proti zubnímu lékaři pro vadné vsazení můstku.

Promlčení nároku na náhradu škody (§ 1489 obč. zák.) počíná teprve, když poškozený poznal škodlivou událost, její příčiny a rozsah jejího škodlivého následku. Možnost vědomosti nestačí. Nabyli-li poškozený této vědomosti snad svou vinou pozdě, může to míti význam jen s hlediska §u 1304 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1926, Rv I 1954/25.)

Žalobkyně domáhala se na žalovaném zubním lékaři náhrady škody pro vadné vsazení můstku. Žalobě bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů:

Odvolatel brojí proti názoru prvního soudu, že nárok na náhradu škody není promlčen, ač čin udál se před 4 lety, bolestné přisuzuje se za šest prvních týdnů po zasazení chrupu v květnu 1920 a za bolesti během zařizování chrupu a žaloba podána byla dne 29. února 1924. Činí tak neprávem. V projednávaném případě zasazen byl chrup v měsíci květnu 1920 a žaloba podána dne 29. února 1924, tedy ve čtvrtém roku po zasazení chrupu. V době té byl jí znám žalovaný jako osoba, která chrup zasadila a škodu prý způsobila. Také v době té cítila již bolesti v ústech, jak sama doznává. Avšak tyto okolnosti nestačí ještě, by nárok na náhradu škody byl již promlčen. K promlčení nároku na náhradu škody vyžaduje se v tomto případě, by poškozený věděl, že vadný chrup byl příčinou jeho bolesti a že ten, kdo jej zasazoval, byl původcem těchto bolestí. Nestačí pak vědět jen, že škoda nastala, nýbrž třeba znáti i její výši. A tu dle zjištění prvního soudu, které není napadeno, dozvěděla se žalobkyně teprve z posudku Dra J-a ze dne 5. července 1923, že její bolesti v ústech zaviňuje vadný chrup a z něho také mohla odvoditi výši náhrady škody. A tato vědomost je pro počítání lhůty promlčecí rozhodnou, poněvadž teprve od té doby počíná lhůta promlčecí. Při tom pak je lhostejno, že náhrada škody požaduje se za bolest před třemi lety vytrpěnou, když od vědomosti o příčině bolesti a výši náhrady škody neuplynula tři léta. Správně proto první soud věc po stránce právní i věcné posoudil, prohlásiv, že nárok na bolestné promlčen není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.